

Marjan Tomšič

LJUBIMCA

*Ko se Bog igra s frnikolami,
se ljudem dogajajo naključja.*

Moja nesreča se je začela tisti hip, ko sem ji pomežiknil. To pa sem storil zato, ker sem bil dobre volje, ker je sijalo sonce, ker je bil zadnji dan v delavniku in tudi zato, ker je bila Ana zelo privlačno dekle. Čakala je na dvigalo, v naročju je držala kup dokumentov in bila je v svetlo modrem mini krilcu. Jaz pa sem slonel ob marmornem stebru in sem ji, kot je že bilo povedano, pomežiknil. Pač iz navedenih razlogov. Smola je bila pa v tem, da sem tisti hip držal v rokah revijo Novi Eros; pobral sem jo z vratarjeve mize, čakajoč na gosta z Ministrstva za javno moralo, in torej sploh ni bila moja in jaz sploh nisem vedel, kakšne vrste je ta revija. Pritegnil me je naslov članka: HREPENEČA ANIMA. Ampak na tisti strani, ki je molela proti Ani, je bila fotografija, ki je jaz še sploh nisem videl in torej zanjo nisem vedel. Na fotografiji, ki me je pokopala, sta se precej divje ljubila nek mišičast črnc in belka, ki je bila zelo zelo in čudno podobna Ani.

In Ana je še isto popoldne tekla k svojemu advokatu in se pritožila, da sem nesramno namigoval na možnost »bližnjega srečanja« in da sem jo torej hotel zlorabiti oziroma, da sem kot njen predpostavljeni želel izkoristiti svoj položaj. Vsemu temu je advokat dal uradni naziv: zloraba položaja s spolnim nadlegovanjem na delovnem mestu.

Morda bi se ta zadeva še nekako uredila, ko se ne bi že naslednji delovni dan, torej v ponedeljek, zgodilo še nekaj nepredvidljivega in zame usodno bremenilnega.

Bilo je okoli enajste ure, ko me je prepoln mehur opozoril, da bo treba kanarčku zamenjati vodo. Torej sem vstal in šel proti stranišču. Spotoma pa me je prestregel telefonski klic: »Tako morate k direktorju! Pri priči! Je zelo, zelo nujno.« Način, kako mi je bilo to povedano, ni dopuščal odloga, zato sem si rekel: Pimpek bo že počakal! in sem stekel po hodniku.

Direktor je bil grozno razburjen. Delnice so se namreč nepredvidoma

hudo znižale in med vodilnimi je pustošila panika. Preden smo ugotovili, kaj moramo v nastalem položaju in pri priči storiti, je minila dobra ura. Ves ta čas sem zadrževal vodo, stiskal kolena in bedra in druge ustrezne mišice. Nestrpno sem čakal, da direktor odslovi člane upravnega odbora in zastopnika delničarjev. Ko je to končno storil, sem planil iz njegove pisarne in bolj drsal po linoleju kot pa tekel. Še preden sem prišel do vrat, sem si že potegnil zadrgo dol in sem že segal po onétu, pač v strahu, da mi voda ne bi ušla v gate in po hlačah. Butnil sem v stranišče, pri tem pa spregledal oznako na vratih. Histerično sem iskal pisoarje, pa jih ni bilo nikjer, zato sem se vrgel pač proti eni od kabin, zgrabil za kljuko, potegnil in, o groza, pomislite: tam je sedela na školjki Ana! Črne čipkaste hlačke so bile raztegnjene med obe koleni, krilo je bilo porinjeno čisto gor in, in, in vse se je videlo.

Lepa Ana je zatulila, pozelenela, takoj nato zakrvavela in zapihala proti meni tako divje, kakor da je velika, penasta, stekla mačka.

Šok je povzročil, da me je pri priči minila potreba po praznjenju mehurja. Ta isti šok je tudi povzročil, da se nisem mogel premakniti, ampak sem tam kar stal, kakor en štor, in sem zijal v njena mala nebesa, pri tem pa jec-ljal, se mi zdi, da nekaj takega:

»Opppprrrostite, jjjaz, jjjazzz...«

Anino cvileče kričanje je privabilo tri uradnice in čistilca oken. To, kar so videli, je bilo pozneje v zapisniku takole izpričano:

»On (torej jaz) je stal pred odprtimi vrati. V rokah je držal svoj spolni ud. Gospodična Ana je sedela na školjki in bila od groze bleda kakor mleko, pomešano s pepelom.«

Ampak, mislim, da bi se tudi ta situacija dala nekako pojasniti, če se ne bi še istega dne, pozno popoldne, zgodilo tretje, tokrat usodno naključje.

Ana je bila članica amaterske igralske skupine. V odrski kriminalki je igrala žrtev, ki jo vlomilec s telefonsko žico priveže na premični rebrasti grelec, in to tako, da visi čezenj kakor palačinka; na eni strani je glava, na drugi stopala, na vrhu grelca pa so njeni boki in močno izpostavljena zadnjica. Sredi te vaje, prav v trenutku, ko je vlomilec divje zavozlaval telefonsko žico, se je ostro oglasila požarna sirena in nekdo je krvavo zatulil: »Gori!« Anini soigralci so planili z odra, na njo pa, zaslepljeni od strahu, pozabili.

Ana je ostala sama, zvezana in prepolovljena. Tedajci planem na oder jaz. V hipu, ko se ji približam, ko se vržem proti njeni razgaljeni zadnjici, bliskne in, glejte, tu je ta fotografija. Leži na mizi preiskovalnega sodnika. Velika, barvna fotografija. Jaz v trenerki, ki mi je zlezla skoraj povsem dol, z vijoličasto majico na zgornjem delu telesa, in v navalu, naletu, z izrazom poklicnega morilca oziroma posiljevalca. Ana me gleda z največjo grozo od spodaj, izza radiatorja.

Vidite, to je to. Temu se reče corpus delicti ali dokazni material št. 1.

Zdaj vas gotovo zanima, kako sem se znašel v točno določenem trenutku na odru in kdo je pritisnil na sporožilec alarma in fotoaparata. Potrpite, takoj bom pojasnil.

Tistega dne sem imel fitness, dvorana pa, v kateri smo razgibavali svoje mišice in izničevali stresne krče, ki so se nabrali čez dan, je bila v isti stavbi kakor oder amaterskega gledališča. Prav takrat, ko se to ne bi smelo zgoditi, me je prišla iskat tajnica fitness kluba in mi rekla, da me kliče moja žena in da je zelo nujno.

V pisarno kluba, imenovanega »Gamba samba«, se je dalo priti na dva načina: po hodnikih, kar je pomenilo, da je bilo treba preteči kakih sto metrov, ali pa po bližnjici, preko odra omenjenega amaterskega gledališča. Ubral sem seveda krajšo pot. Ko sem bil blizu odra, se je oglasila sirena in zaslišal sem omenjeni panični klic: »Gori! Gori!« In videl sem Anine kolege, ki so planili proti izhodu, in zagledal sem Ano, ki se je trgala s premičnega radiatorja. V desetinki sekunde sem se odločil, da jo rešim. Spominjam se, da me je prešinila misel: »Če jo rešiš pred ognjem, ti bo verjela, da nisi vlomil k njej v stranišče, ampak...« Ko sem bil od nje oddaljen kak meter, pa je blisknilo. V parterju je namreč stal novinar lokalnega časopisa, ki ga je vaja, pač zaradi žgečkljivega prizora, zelo vznemirila, pa je hotel na vsak način imeti to fotko, in se ni zmenil za alarm in je pritisnil na sprožilec, pa se je le-ta zaskočil, in preden je rešil problem, je minilo nekaj sekund, dovolj, da je drugič pritisnil na sprožilec tisti hip, ko sem jaz...

Tako je torej nastala ta uničujoča fotografija. Na mojem obrazu je vse tisto, česar ne bi smelo biti. Je napetost, je nekakšna spačenost, je nekaj, kar spominja na agresivno strast, celo na pohoto. Moje telo pa, panterško izproženo, vse to podčrtuje.

Seveda sem preiskovalnemu sodniku natančno pojasnil, kako se je to zgodilo. Rekel sem mu: »Slišal sem sireno in zaslišal sem klic: Gori! V tem momentu sem zagledal žensko, ki se je stokajoč in hlipajoč reševala telefonske žice. Mislil sem, da ognjeni zublji že švigajo po hodnikih, da se že plazijo pod odrom in da bo vsak hip vse pogoltnil ognjeni holokaust. Zato je moj obraz napet, tako divji in, in...«

Sodnik me ni poslušal. Kar naprej je gonil svoje. Govoril je:

»Ko bi vi rešili gospodično Ano Herzog tistih vezi, bi vam morda verjel. Toda to je storil avtor te fotografije. On jo je razvezal, vi ste pa zbežali.«

To je resnica. Saj sem jo hotel odvezati, pa je novinar planil na oder in me odsunil s tako močjo, da sem padel z odra in se močno udaril v koleno. Potem sem užaljen odskakal po eni nogi.

»Alarm je bil lažen,« je ugotavljal sodnik na tem zaslišanju. »Nekdo je pritisnil na gumb v vratarjevi sobi. In ta nekdo ni bil nihče drug kot vi. Na gumbu so vaši prstni odtisi! Ko bi bili vsaj toliko pametni, pa bi pritisnili z

rokavico na teh vaših krempljih. Vsaj toliko prebrisani pa bi že lahko bili! Seveda, pohotna strast vas je omamila, vam odvzela sleherno presojo.«

Dolgo sem se mučil, preden sem razvozlal, kako so prišli moji prstni od-tisi na gumbek. Uganko sem rešil naslednjega dne, malo pred polnočjo. Se-veda, bilo je natančno tako!

V stolpnici, kjer se je zgodil zame usodni incident, ni le amatersko gle-dališče ter prostori našega fitnes kluba Gamba samba, ampak so tudi pisarne Mestnega združenja feministk, pisarne Odbora za boj proti spolnim zlorab-am, Urad za sublimacijo negativnih emocij, in še marsikaj. Hočem reči, da je v tej stavbi kar nekakšen štab za zaščito šibkih pred močnimi in nasilnimi osebki.

Torej, da se vrnem k razlagi. Preden sem tisti večer planil po triintride-setih stopnicah v telovadnico našega kluba, sem prosil vratarja, če lahko pri njem pustim paket, ki sem ga malo prej dvignil na pošti. Bil sem brez avta; vzela ga je moja sitna žena, ki se je odpeljala na sestanek društva za boj pro-ti mučenju živali. Peter, vratar omenjene stavbe, je paket položil na mizico pred veliko kontrolno ploščo, na kateri je bil poleg mnogih gumbov tudi rdeč gumbek za požarno signalizacijo. Hotel sem kar se da hitro steči gor, pa me je čuvaj prav nasilno zapletel v pogovor o manekenkah. Mudilo se mi je, on pa je nakladal in nakladal. Manekenke so ga namreč obsedle, ker je bila med njimi tudi njegova hčerka. Pa me je spraševal, kakšne barve krilo naj obleče jutri njegova princeska, ko se bo udeležila območnega tekmovanja mladole-tnih razkazovalk mode. Rekel sem, da je meni zelo všeč rdeča barva in da je poseben odtenek te barve trenutno v svetovni modi prevladujoč. Rekel sem dobesedno: Žametno rdeča. Ni razumel, kakšno barvo mislim s to oznako, pa sem krožil s pogledom, da bi v sobi našel kaj podobnega. In sem zagledal ti-sti nesrečni gumbek. Bil je točno takšne barve, kakršno sem imel v mislih, pa sem stopil h kontrolni plošči, se dotaknil s potnim kazalcem (bil sem nam-reč na trnih, saj se mi je strašansko mudilo v telovadnico, kjer so me že ne-strpno čakali) – in sem se torej dotaknil tega gumba, ga malo pritisnil, in pre-den je vratar utegnil zakričati: Ne! sem tam že pustil svoje karakteristične vi-juge. Takrat se alarm ni sprožil, v opisanem času in trenutku pa se je. Men-da kar sam od sebe.

Vratar je na zaslišanju izjavil, da ga v trenutku alarma ni bilo v sobi, ker je moral odnesti v tretje nadstropje telegram za gospodično Margarito Fros-ter. Mislim, da sem takrat, ko sem mu pokazal žametno rdečo barvo, porinil gumbek malo preveč noter, pa se je potem, čez kako uro, še sam malo pori-nil naprej, ta rdeči gumbek namreč, in tako vzpostavil stik ter sprožil tisto zoprno zavijanje.

Ko sem to razlagal preiskovalcu, se je režal. Rekel mi je: »Ljubček, to-le pa ne govori meni. Kak naivnež bi ti verjel, jaz pa ne. Tudi strokovnjaki

ti ne bodo verjeli! Moja razlaga je tale: Ubral si bližnjico čez oder, videl, kaj se tam dogaja oziroma vedel, kaj bo sledilo, pa si stekel dol, vratarnica je bila prazna, v veži nikogar, in po bliskoma se ti je v glavi skombiniralo vse tisto, kar se je potem tudi zgodilo. Najbrž bi ti uspelo, ko te ne bi ujel novinar v camera obscura. Kar poglej se! Živi primerek spolnega obsedenca in posiljevalca!«

Vzel sem fotografijo, si jo nekaj sekund ogledoval in žalosten ugotavljal, da sem res videti kakor kak patološki tip.

Potem mi je preiskovalec povedal še tole:

»Tudi tvoja izjava o reviji Novi Eros, za katero trdiš, da si jo kar tako pobral z mize vratarja Petra Kanteta in da je bila njegova, ni resnična. Vratar namreč trdi nekaj čisto drugega. Pravi, da si mu jo ti pokazal, rekoč: Na, polistaj malo, je zares super. On jo je vzel v roke, ko pa je videl, da gre za pornografijo, ti jo je takoj vrnil. Hočeš slišati njegovo izjavo? Rekel je še, da take revije ne bi nikoli prelistaval na svojem odgovornem delovnem mestu. Vidiš, kako se lepo izkazuje resnica. Ta pa je, da si rojen, torej genetsko zaznamovan erotoman. Jutri boš šel na psihiatrijo, kjer te bo pregledal naš sodni izvedenec.«

In sem res šel. Bil sem tako zmeden, da sem vrata, ki se odpirajo noter, vlekli ven, in tista, ki se odpirajo navzven, sem rinil noter. Pri okencu sem grdo jecljal in sploh nisem znal razložiti, kaj hočem oziroma h komu so me poslali. Ko se je to nekako uredilo in sem se znašel v čakalnici psihiatrinje dr. Vide Kompáre, sem se tresel kot kužek. Zdravnica, ki me je grozljivo spominjala na tercialko Magdaleno, ženščuro iz mojega otroštva, me je sprejela ledeno hladno. Seveda, saj je vedela, zakaj me pošiljajo. Najprej me je nepremično opazovala kakih pet minut, nato sem moral pred njo hoditi sem in tja in se obračati levo in desno. Potem je rekla, da je ne bo eno uro in da jo naj počakam kar v sobi. Odšla je in ostal sem sam. Na mizici pod oknom je bilo razmetanih precej erotičnih revij, tam je bila tudi lutka, zelo velika Barbika v super kratkem krilcu. In bilo je, neverjetno, tudi spodnje damsko perilo. Čipkasto; črno, rdeče, belo, roza in vijoličaste barve. Ta šara me ni zanimala, zato sem stopil k oknu, se naslonil s čelom na šipo in gledal v park. Šlo mi je na jok, pa ne vem, zakaj.

Čez debelo uro se je prikazala moja mučiteljica. Odpeljala me je v drugo sobo in mi rekla, da bom tu reševal teste. Porinila je predme zajeten šop listov, mi vrgla svinčnik in zasikala: »Pohitite!«

In sem delal križce, pač tako, kot sem čutil, da je prav. Na drugi strani steklene pregrade je podobne teste reševal še nekdo. Ta, ki je tam sedel, je bil na las podoben meni; namreč meni s tiste bremenilne fotografije. Njegova pojava me je hudo vznemirjala. Tako zelo, da sem padal kar v nekakšno paranojo. No, vseeno sem se obvladal in kolikor toliko mirno, se pravi zbra-

no in po presoji razuma in svojih čustev reševal list za listom. Končal sem v dvajsetih minutah, a oni drugi je čekal po listih še takrat, ko je zazvonilo in je prišla asistentka, ki je zaklicala: »Končano, položita teste na rob mize!«

Ko sem se čez dva dni oglasil pri svojem advokatu, me je gledal povsem drugače kot prejšnje dneve. Rekel je: »Dragi moj Srečko, slabo kaže. Zelo slabo. Testi, ki si jih reševal na psihiatriji, dokazujejo obstoj hudih, nekontroliranih erotično agresivnih nagnjenj. Deviacije so na meji tolerance. Resno razmišljam, da bi odstopil od obrambe. Nisem namreč vedel, kaj vse se skriva v globinah tvoje duše. Ja, človek je res enigma. Na zunaj deluješ povsem normalno, niti malo sumljivo, a znotraj je vse narobe, tam se kotalijo že kar gnusne pošasti.«

Zdaj sem vedel, da je z mano konec. Rekel sem si: »Če so testi pokazali, dokazali... če je torej nepristranska znanost ugotovila, da sem nevaren osebek, da sem tako rekoč patološki tip, da se v meni skriva morilsko agresivna psiha, da sem tako rekoč dvojna ali celo trojna osebnost, potem, potem...«

Vso noč sem analiziral samega sebe. Krožil sem po sobi, izpikal tekilo in se razstavljal na prafaktorje. Seciral sem se brez narkoze, vivisekcija, dobesedno. Neusmiljeno sem brskal po svoji preteklosti in kruto iskal dokaze, da so bila ta bolna nagnjenja v meni že od nekdaj, že od samega spočetja. Toda naj sem se še toliko mučil, neusmiljeno strogo in z ostrino skalpela, nisem odkril niti enega dogodka, niti ene moje poteze, akcije ali reakcije, ki bi dokazovala, da so bila kadarkoli v meni kakršnakoli tozadevna deviantna nagnjenja.

Ko se je zasvitalo, se je zabliskalo tudi v moji glavi. Planil sem gor in zatulil: »Pomota! Strašna pomota! Zamenjali so moje teste s testi onega imbecila! Jaz sem pozabil vpisati svoje podatke in najbrž je to pozabil storiti tudi on! To se je zgodilo. Natančno to!«

Ob sedmi uri in deset minut sem že bil v drugem nadstropju psihiatrične klinike in z vso vehemenco sem dokazoval dr. Vidi Kompáre, da je prišlo do zamenjave testov in da se mi torej godi strašno strašna krivica.

A veste, kako se je končal ta moj poizkus rešitve? Odpeljala sta me policaja in znašel sem se v zaporu. K obtožnici je bila dodana še ena: ogrožanje medicinskega osebja.

*

Od takrat pa do trenutka, ko pišem nadaljevanje te resnične zgodbe, je minilo osem mesecev. Toliko sem jih odsedel v okrajnem zaporu, imenovanem Grlica oziroma Hotel za najdene pse. V tem času se je zgodilo dvoje pomembnih stvari. Moja žena je zahtevala ločitev od »psihično motene osebno-

sti« in njena zahteva je bila odobrena po hitrem postopku. Drugo, kar se je zgodilo v tem času, pa je bilo zame presenetljivo ugodno. Zaporničskemu psihologu sem se od trenutka, ko me je zagledal, zdel povsem normalen moški. Večkrat me je potem klical v svojo pisarno, kjer sva se veliko, zares veliko pogovarjala. Prepričal je komisijo, da so me ponovno testirali. Vendar ne z istimi testi; bili so nekaj podobnega, nekoliko bolj zapleteni. Rezultati so dokazovali, da z mano prav zares ni nič narobe. Kljub temu ni prišlo do ponovnega sojenja, zato sem lepo odsedel odmerjeni čas, do ure, minute in sekunde natančno.

Ko sem bil spet svoboden, sem se preselil na drugi konec države. V mestecu, kjer sem prej živel, so me vsi gledali postrani, poleg tega nisem mogel dobiti nobenega dela. Javil sem se torej na razpis v oddaljeno mesto. In, pomislite, začuda, povabili so me na pogovor. Sprejel me je namestnik generalnega direktorja. Takoj sem mu odkrito povedal, da prihajam iz zapora in sem mu seveda tudi razložil, zakaj sem sedel. Kljub informacijam, ki sem mu jih posredoval, me je gledal prijazno, na koncu pa rekel: »Ne maram feministk. Nisem sicer homo, ampak teh napihnjjenih gosk preprosto ne prenesem. Zelo cenim vašo odkritost. O vas smo namreč že dobili vse podatke. Vemo tudi, da je prišlo do zamenjave testov.«

In tako sem bil sprejet v službo. Pa ne kot kdorkoli, temveč kot vodja razvojnega oddelka. Podjetje mi je nudilo tudi lepo in udobno stanovanje.

Moj prvi delovni dan me je ledeno šokiral. Predstavili so me uslužbenecem, katerih šef naj bi bil. In, pomislite, med njimi sem presenečen zagledal Ano! Oba sva prebledela. Zelo sem se moral zbrati, da nisem pokvaril prvega vtisa na svoje podrejene. Ta je namreč sila pomemben, lahko rečem, da kar odločilen za nadaljnji potek dogodkov. Torej sem se naredil, kot da se ni zgodilo nič posebnega. Govoril sem samozavestno, odločno, a kljub temu je bilo v mojem glasu zaznati ljubečo mehko. To je uslužbenke (bile so same ženske) očitno ganilo in navdušilo, kajti na njihovih obrazih je zadrega kopnela in tam je bilo vedno več prijazne naklonjenosti. Na vseh obrazih, razen na Aninem, seveda.

Tako se je torej začelo. Mislil sem, da bo Ana že naslednji dan prinesla odpoved. Pa se ni zgodilo nič takega. Pač pa so se začele spet dogajati čudne stvari. Tako zelo nenavadne, da so se mi zdele bolj sanjske kot resnične.

Ana je bila na takem delovnem mestu, da je morala skoraj vsak dan komunicirati z mano. Ko se je pojavila prvič, je bila presenetljivo sproščena, vesela, igriva in, pomislite, celo koketna. Prizibala se je kot kaka primadona in sedla tako, da so prišla do veljave njena zares lepa, vitka stegna. Ni me osvajala samo s telesom, ampak tudi z očmi. V njih je bila tista milina, ki vlaži saharo v moškem srcu in rojeva v njegovi pustoti oaze. No, kar se mene tiče, moram povedati, da je moja puščava ostala dolgo, zelo dolgo suha

kakor mumija. Ampak Ana ni odnehala. Zato sem jo nekega dne vprašal kar naravnost:

»Gospodična, ali se zavedate svojega položaja? Se zavedate, kolikšno krivico ste mi storili?«

Malo je zardela, nato pa razložila:

»Oh, oprostite. Vsak je zmotljiv, a ne. Poleg tega sem bila takrat pod zelo močnim vplivom nekega ekstremnega združenja, ki se je zarotilo proti moškemu svetu. Takoj po končani obravnavi in po ralsodbi pa sem se zavedela, kaj sem storila. Energično sem prekinila vse stike s tem društvom. Pred njihovim maščevanjem sem se nato umaknila v to mesto, torej na drugi kraj naše dežele. Verjemite, da mi je žal in da se zelo kesam.«

Seveda ji nisem verjel. Imel sem jo za pretkano lisico in mačko, ki je trenutno skrila kremplje.

Potem se je zgodila nesreča. Ko je prihajala proti meni s svežnjem dokumentov, ji je na stekleno gladkem parketu spodrsnilo. Krčevito je lovila ravnotežje, a sile, ki so jo vleklye k tlom, so bile močnejše, in je pogrnla kakor tepka. Listine so sfrlele na vse strani, ona pa je obležala na tleh povsem nepremično, in to v taki pozi, da mi je bilo dano videti, kako zelo prefinjen je njen okus za tisti del garderobe, ki je sicer skrit moškim očem. Ker se ni dvignila, ampak je tam kar tako ležala in milo stokala, sem, seveda, lev neumni in srčno hipertrofični, takoj priskočil in jo zaskrbljeno vprašal:

»Gospodična, ali je kaj narobe?«

Pomislite, kako neumno vprašanje! S solznimi očmi je izjecljala:

»Ne morem se premakniti. Hrbtenica, tu, v križu...«

Samaritansko sem se sklonil, jo prijel pod pazduho in jo začel zelo počasi dvigati. Oprijela se je mojega vratu, pri tem pa ječala in se med dviganjem zasukala tako, da sta se obe dojki skoraj prilepili na mojo roko. Prešinilo me je nekaj kakor elektrika, zardel sem in malo je manjkalo, pa bi začel jecljati.

Stoje ob meni in opiraje se name je kar hitro prihajala k sebi. Naredila je nekaj korakov, seveda ob moji pomoči. Malo se je še zvijala in malo z boki krožila, nato pa ugotovila, da je vse v redu. Z medenim glasom je razlagala:

»Mislila sem, da ne bom več naredila niti koraka. Saj veste, da so lahko navidez nedolžni padci še kako usodni. Poznam deklye, ki je po takem spodrsnjaju pristala v invalidskem vozičku. Veste, grooozno me je zbolelo, tu, tu v križu. V glavi se mi je zablistalo. Ampak zdaj je že kar v redu. Skoraj povsem normalno.«

»Vas res ne boli več?« sem vprašal z zaskrbljenim glasom in zadržano sapo.

»Skoraj da ne,« je rekla in hitela pobirati dokumente. Seveda sem ji pomagal, in ko sva zbrala vse liste, je nastala mučna tišina, kar huda zadrega.

Nato je z vatasto mehkim glasom, ki mi je ves čas nekaj prišepetaval, razlagala poslovne zadeve in se pri tem tako nagibala čez mizo, da so prišle do polnega izraza njene jogurtne bele in čarobno zaobljene dojke.

Ko je končno odšla, sem bil tako zmeden, da sem trikrat zaporedoma klical napačno telefonsko številko in podpisal sem se tja, kjer je pisalo: Generalni direktor.

Čez čas pa sem se le vzel v roke. Prav trdo sem se prijel in si rekel: Poslušaj, ti osel! Kdo je koga spravil v zapor: ona tebe ali ti njo? In kdo zdaj koga prav zares ogroža, kdo nad kom dela seksualno nasilje?! Torej, kaj? No, kaj in kaj in kaj boš storil?!

A veste, ničesar nisem storil. Pomiril sem se in se potem vse popoldne trudil dogodek zradirati iz svoje glave. Šlo je precej težko. Kar naprej so me spomini s prav kratkimi električnimi sunki opozarjali na mehkobo najinih dotikov in na vznemirljive podobice. Noč, ki je sledila temu dnevu, je bila pa prav grdo živčna. Vrtel sem se kakor na ražnju in pravega spanca je bilo komaj za ščepec.

Pri zajtrku sem trdno sklenil, da moram tej neumnosti narediti konec. Nekaj časa me je zabavala misel, da bi jo tožil, pač tako, kot je ona mene. Spolno nadlegovanje na delovnem mestu, ha! In poizkus posilstva v veceju! Hm! Nek privoščljiv glasek mi je vneto prišepetaval: Ti si vse to lepo zapišuj, navedi točen datum, uro in kraj napada. In po možnosti vse skupaj filmsko dokumentiraj. Saj imaš v sobi skrito kamero, ki jo lahko prav mirno uporabiš tudi v ta namen. Lepo se dogovori z onimi, ki budno spremljajo vsa dogajanja v pisarnah. Generalni direktor ti bo šel na roko, gotovo ti bo, pa jo zašij, zatolči, zmasti do amena! Maščuj se za osem mesecev zapora, za vse tisto zoprno onegavljenje med kriminalci. Zdaj imaš idealno priložnost.

Tako me je hujskal ta glasek. Priznam, da me je misel na maščevanje kar zabavala, a vseeno nisem sprejel tega zvitega načrta. Zdel se mi je zahrbtnen, to pa ni bilo v skladu z mojo levovsko odkrito in dobrohotno naravo. Sem pa vseeno sklenil, da ji dam čutiti svojo moč. Rekel sem si: Ignoriral jo bom. Totalno jo bom brisal. Kakor da je smet, prahec na mojih hlačah.

In, resnično, to sem storil. Ko se je spet prizibala s tistimi okroglimi, mehko oblazinjenimi boki in ko me je vznemirljivo pobliskala z dojkama, ki sta bili tokrat za spoznanje še bolj vidni, sem bil do nje mrtvo hladen, ledeno nedostopen, strogo, najstrože uraden.

Seveda je takoj opazila spremembo in je pri priči odgovorila z enako stopnjo uradnosti, pravzaprav s še hujšim hladom. Če je prišla v mojo pisarno kakor vznemirljiva plesalka flamenga, je odhajala kot oficir, bolj točno: kakor hermetično nedostopna angleška guvernanta.

Po tem dogodku se nisem počutil niti malo prijetno. Moj ponos je bil ranjen in ves moj led se je spremenil v bes. Imelo me je, da bi stopil za njo, ji

primazal klofuto ali se že kako maščeval za njeno superiornost. Pa nisem storil nič takega. Požrl sem to grenko pilulo in popoldne šel teč, da spravim jezo iz sebe. Uspelo mi je, in ko sem se potem še stuširal in stopil na ulico v zelo elegantni novi obleki, sem bil spet stari Tom Tom; tako so mi pravili prijatelji. Tom Tom je hudomušna izpeljanka mojega slovanskega, prav nemogočega imena: Tomislav.

Korakal sem po glavni ulici in si tiho požvižgaval. Moj notranji mir je bil rešen, telo je prekipevalo od moči, korak je bil prožen kakor pri najstnikih. V takem stanju sem srečal mogočnega Freda, znanca iz vojske, ki je bil, začuda, tudi ves razigran in povsem odprt. Pokroviteljsko me je objel čez ramo in mi z gromkim glasom povedal, da je tu na ornitološkem seminarju, in da me vabi na albanski konjak k Trem papigam.

In sva stopila čez cesto.

»Pejva semle, k oknu,« je rekel in balansirал s kristalnimi kozarci.

Vprašal sem ga, zakaj je naročil tri konjake, pa je razložil, da čaka sestro, ki kupuje tamle, v tisti trgovinici, klobuček.

»Boš videl, kakšna mačka je moja sestra! Ni bajsi, kakor jaz,« je rekel in mi pomežiknil. »Superca je! A veš, zares škoda, da ni tvoja ...«

»Kaj, moja?« sem vprašal, ker nisem razumel.

»Ah, tvoja sestra, ne. Če bi bila, bi se jaz lahko zaljubil vanjo, se poročil in imel pametne otroke. Inteligentne!« se je režal. In je še hvalil to svojo sestro: »Vsakega okrog prinese, celo mene. Vražja je, ti pravim. Ampak lepa ko Marija!«

Zenada se je zamislil, se nekako požalostil, nato pa povedal: »Ampak nekaj mora biti narobe z njo, a veš. Nekaj jo žre. Dela se, ko da je vse po starem, a jaz čutim, da to ni res.«

Pri teh besedah sem zagledal Ano. Ona me ni opazila, ker me je zagrijal čokati in za glavo višji Fred. »Hvala Bogu,« sem si rekel in se še bolj pomanjšal. Niti malo si nisem želel, da bi se srečala v tem lokalu, in to prav zdaj, ko s Fredom čakava njegovo super sestro. Naredil sem se čisto majhnega, a Fred se je zenada zasukal, dvignil roko in zagrmel z debelim glasom čez omizja:

»Ana!«

Kri v mojih žilah je za hipec nehala teči, nato pa poskočila kakor splašen konj. Zazijal sem in s piskajočim glasom vprašal:

»Ana je tvoja ...«

Besede sestra sploh nisem mogel izgovoriti. Fred pa je spet zagrmel:

»Ana, to je moj bojni tovariš, imenovan Tom Tom. Skupaj smo se tolkli v četiri in peti svetovni vojni.«

No, kaj pravite, kako se je na vse to odzvala Ana? Se je obrnila, zavihala nos in brez besed odšla? Je vljudno iztegnila roko in se cinično hladno

predstavila: »Jaz sem Ana!« Je rekla, recimo: »A ta je tvoj prijatelj?« Ali pa se je morda zasmejala in takole v zadregi in žensko ljubko pojasnila bratu: »O, saj se poznavata. On je moj šef.«

Nič od tega. Ko se mi je približala na dva koraka, je obstala in se kakor hipnotizirana zagledala v mojo postavo. Pasla je oči po meni gor in dol, levo in desno, diagonalno z vrha dol in od spodaj gor. To je trajalo celo večnost. Njene oči so izražale silno čudenje, že kar fascinacijo.

Fred ni vzdržal. Iz njega je butnilo:

»Madona, a se ti je utrgalo? Ana?!«

Ana ga ni slišala. Prelevila se je v drugo obliko zamaknjenosti. Iztegnila je roko, z blazinicami prstov je otipala blago moje nove obleke, ga pogladila gor in dol, nato pa dahnila polna čudenja in oboževanja:

»Tako lepe obleke še nisem videla! Ta barva, ta zeleno nebeško modra, je naravnost božanska! Je neopisljivo neizrekljiva.«

Fred je bil prepričan, da se ji je zmešalo. S hudo zaskrbljenim glasom je vprašal:

»Ana, je s tabo vse v redu?«

To vprašanje je delovalo nanjo tako, kot da bi se v temi prižgala luč. Svetlo ga je pogledala, se zasmejala, se igrivo zasukala, pokazala na konjak in vprašala:

»Fred, pa menda to ni tisti konjak, ki ga imam noro rada?«

Fred je z olajšanjem pokimal. Neznansko hitro je segla po kozarčku, me prijazno pogledala v oči, rekla: »Prost!« in trčila z nama. Potem je pijačo najprej povonjala, šele nato nežno, prav degustatorsko poskusila.

»Enkratno. Original!« je pohvalila in spet srknila.

V Fredovi glavi pa se nekaj še vedno ni ujemalo. Z raziskujočim in sumničavim pogledom je otipaval zdaj mene zdaj svojo sestro, potem pa pogruntal:

»Aha, ljubimca!«

To, kar je izustil, je bilo tako noro, tako nesmiselno, tako povsem iztirjeno, da sva z Ano hkrati bruhnila v smeh. Prav iz srca sva se smejala, in to tako glasno, da so se vse glave okoliških omizij obrnile k nam.

Fred se je svetil ko leščerba. In je izrekel še eno neumnost:

»A to je tisti tip, ki si ga tako blazno osrečila, da ti je v knjigo Demon in Eros zapisal: ‚Ana, ti si moja zarja! Ana, ti si moje življenje! Ana, ti si moje edino sonce!‘ Ko sem to prebral, sem si rekel: Tega butca bi pa res rad spoznal. No, zdaj ga...«

»Fred, utihni!« je trdo ukazala Ana. Iz njenih oči sta blisknila meča in Fred je takoj rekel pokorno, a še vedno z odtentkom užaljene prizadetosti:

»No no, pomiri se. Nazadnje je Tom Tom vendar moj kamerad, in če je tudi tvoj skriti laver, kaj me to briga, a ne.«

Ana se je zaupno obrnila k meni, me prijela za roko in se opravičevala:

»Veste, moj brat je vselej direkten. Kar je pri njem v srcu, to je tudi na jeziku.«

»Pa kaj potem?« je godrnjal Fred. »Tebe pa bi lahko cvrli na ognju, pa še ne bi povedala, kaj misliš in kaj v resnici čutiš. Borota, v katerega si bila zaljubljena, si brcnila v piščal, in je potem imel nogo tri tedne v gipsu. Hej, Tom Tom, varuj se moje sestrice!«

Ob teh besedah se je Ana poskočno zasukala, prijela brata in mene pod pazduho, naju potegnila proti izhodu in žgolela, kakor da je najbolj židane volje. Iz nje je žuborelo brez predaha:

»Fred, to je moj strogi šef. Je oster ko bridki turški meč in dober kakor medeni kolački. Ampak zdajle ni moj predpostavljeni, temveč je tvoj bojni kamerad in moj grenko ljubi prijatelj. Vabim vaju na potep po mestu in potem bomo šli v plesni klub, ali pa gremo najprej na večerjo in potem plesat ali pa noret v cirkus Aurora, ki se je ravno včeraj zasidral na velikem parkirnem prostoru, tam za mestno skupščino. In bomo...«

Tako je brez predaha govorčila in me vmes, kakor mimogrede, božala s komplimenti: Tom je superca! ali pa: Tom je najboljši šef, kar sem jih kadar koli imela. Ali pa: Tom, danes ste pa kakor iz škatlice. Ali pa: Tom Tom, ti si enkrat, zares si nekaj posebnega! A veš, vsi tako pravijo. Tudi jaz...

Ob pol dveh ponoči sta me Fred in Ana dostavila pred moje stanovanje. Fred se je opotekal pred dvigalom in golčal: »Tom, si siguren, da boš našel svoje nadstropje in luknjo v ključavnici? Ali te ne bi moja ljubka sestrica raje spremila do vrat, jih odklenila in te potem materinsko ljubeče spravila v posteljo? A ne vidiš, da si pijan ko nore krave!«

Seveda sem ponudbo odklonil. Odločno sem trdil, da nisem pijan, niti malo ne, in da bo vse v redu. Ana me je gledala in se skrivnostno smehljala. Vedela je, da bi bilo skrajno netaktno, ko bi šla zdajle z mano in mi v mojem stanovanju vlekla čevlje z nog in hlače z riti. Preden so se zaprla vrata dvigala, pa se je hitro vzpela k meni in me puhasto poljubila na usta. Krili dvigala so nato stisnili njen ljubki obrazek v tenko разо. In odpeljal sem se gor.

*

Tisti dan, ko sva čakala Freda, da naju pride iskat s svojim novim, srebrno sivim fordov in naju odpelje pred duhovnika v cerkev Svete Genovefe, sem kar tako, povsem naključno, odprl neko knjigo, ki je ležala na mizi, in oči so se mi ustavile na odstavku, kjer je bilo zapisano:

»Če bi preučeval žensko dušo milijone let, še ne bi dojel vseh njenih globlin in skrivnosti. Razpira se v neskončnost, ne moremo ji najti ne začetka ne konca.«

Pogledal sem Ano. Stala je pred kristalnim ogledalom, si popravljala klobuček na umetelno spletenih laseh (prav tisti klobuček, ki ga je kupila takrat...) in se dobrikala sama sebi s smehljajem Mone Lise.

Prikimal sem pravkar prebranim mislim in si priznal: »Moj Bog, saj sem bil vanjo zaljubljen že takrat, ko sem slonel na marmornem stebru in držal v roki revijo Novi Eros.«

In potem me je presunilo: »Pa ona? Kaj pa ona?«

V tem momentu se je ozrla k meni in me pomazilila s tistim, vsem dobro znanim in skrivnostnim, nikoli do dna razumljenim smehljajem. In je vprašala:

»Bo v redu? Sem lepa? Ali naj namesto tega vzamem oni drugi, vijoličasti šal?«

Fred je prigrmel kakor nevihta. Spet z zamudo, kot vselej. Okoli njega se je bliskalo in noro vrtinčilo. Odpihnil naju je na zadnja sedeža, gume so zacvilile in že smo švignili proti cerkvi preblazene Genovefe.

Takún, 25. januarja 1998